

РЕШЕНИЕ

№ 491

гр. Пазарджик , 14.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XXVIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
публично заседание на четвърти юни, през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: Мария Ненова

при участието на секретаря Мария Кузева
като разгледа докладваното от Мария Ненова Гражданско дело №
20215220100778 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по искова молба, подадена от „Опора Заден България“ ООД против ЕТ „Ейвис – Иван Георгиев“, с искане за признаване за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца сумата от 5 316 лв. – главница, представляваща неиздължен остатък по фактура № *** г. за доставени семена за посадъчен материал, доставени от Х*** по брой и единична цена, описани подробно във фактурата, на обща стойност 13 944 лв., за която сума ищецът се е снабдил със заповед за изпълнение по реда на чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 2734/2020 г. по описа на Районен съд – Пазарджик. Претендират се разноските в исковото и в заповедното производство.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК ответникът ЕТ „Ейвис – Иван Георгиев“ чрез пълномощника си адвокат Стоянова оспорва иска по основание и размер. Прави възражение за погасяване по давност на вземането. Тъй като във фактурата не е посочен срок за плащане, счита, че падежът е настъпил на датата на издаване на фактурата – 14.05.2010 г., когато вземането е станало ликвидно и изискуемо и е започнала да тече погасителната давност. Сочи, че заявлението за издаване на заповед за изпълнение е било подадено през 2020 г., т.е. повече от пет години след изтичане на давностния срок – 14.05.2015 г. Сочи, че липсват доказателства стоката по фактурата да е била реално доставена. Твърди, че е заплатил всяко количество доставени семена. В случай, че се приеме, че стоката е доставена заявява, че не е доставена в уговорения срок и е станала ненужна за

ответника. Твърди, че доставените семена са били некачествени, поради което са били върнати на доставчика. Моли за отхвърляне на иска и присъждане на разноски.

Съдът като взе предвид доводите на страните и прецени поотделно и в съвкупност доказателствата по делото намира за установено следното:

Между страните не е спорно, а и се установява от приетото по делото писмено доказателство – фактура № *** г., че са сключили договор за доставка на семена за производство на оранжерийни домати хибриди на стойност 13 944 лв. с ДДС. Към датата на сключване на сделката наименованието на доставчика е било „Енза Заден България“ ООД съгласно вписванията в ТРРЮЛНЦ. Датата на данъчното събитие/плащане, посочена във фактурата, е 14.05.2010 г., а начинът на плащане – по банка.

От ангажираните от ответника писмени доказателства – фискални бонове, разписки, квитанции към ПКО и РКО, се установява, че на 28.03.2016 г. ЕТ „Ейвис – Иван Георгиев“ е заплатил на „Опора Заден България“ ООД сумата от 3 684 лв. с посочено основание за плащане „семена“; на 31.08.2016 г. – сумата от 500 лв. без посочено основание за плащане, на 23.01.2017 г. – сумата от 500 лв. с основание за плащане „семена“, на 25.10.2017 г. – сумата от 500 лв. с основание „по фактура № 2231/14.05.2010 г.“, на 11.10.2018 г. – сумата от 1 000 лв. с основание „семена“.

При така установените правнорелевантни факти съдът намира следното от правна страна:

Предмет на делото е установителен иск с правно основание чл. 422 от ГПК във връзка с чл. 327, ал. 1 от ТЗ за заплащане на остатъка от дължимата цена по договор за търговска покупко-продажба.

Основателността на иска предполага наличие на валидно облигационно правоотношение между страните по договор за търговска покупко-продажба, предаване на стоката на купувача в уговорения срок и настъпване на срока за плащане.

Съществуването на надлежно учредено между страните договорно правоотношение, имащо правните характеристики на договор за търговска покупко-продажба по смисъла на чл. 318, ал. 1 от ТЗ, се установява по делото от представената от ищеца фактура № *** г. В трайната си практика, обективизирана в Решение № 166 от 26.10.2010 г. по т.д. № 991/2009 г. на ВКС, II т.о., Решение № 96 от 26.11.2009 г. по т.д. № 380/2008 на ВКС, I т.о., Решение № 46 от 27.03.2009 г. по т.д. № 546/2008 г. на ВКС, II т.о., Решение № 42 от 19.04.2010 г. по т.д. № 593/2009 г. на ВКС, II т.о., Решение № 23 от 07.02.2011 г. по т.д. № 588/2010 г. на ВКС, II т.о., съдът приема, че фактурата може да се приеме като доказателство за възникнало договорно правоотношение по договор за продажба между страните, доколкото в самата

фактура фигурира описание на стоката по вид, стойност, начин на плащане, наименованията на страните и време и място на издаване. Фактурата, обективизираща процесното вземане, е двустранно подписана, оформена е с имената на двете страни в правоотношението и съдържа данни за предмета и стойността на продажбата, както и за датата и начина на плащане. Поради това съдът приема, че същата удостоверява сключен между страните на 14.05.2010 г. договор за покупко-продажба на 83 000 броя семена за производство на оранжерийни домати на обща стойност 13 944 лв. с ДДС.

Изпълнението на задължението на продавача да предаде на купувача стоките, предмет на покупко-продажбата, се установява от положения във фактурата подпис за получателя, които не е оспорен от ответника. Подписът на получателя удостоверява, че последният е получил фактурираните стоки на датата на данъчното събитие, отразена във фактурата. Данъчното събитие съгласно чл. 24, ал. 2 от ЗДДС възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена – в случая 14.05.2010 г. В този смисъл съдът не приема възражението на ответника, че липсват доказателства за реалното доставяне на стоката по процесната фактурата. Не са налице и доказателства стоката да не е предадена в уговорения срок, нито да е била некачествена и поради това да е била върната на продавача.

Надлежното изпълнение на задължението на продавача да предаде стоките, предмет на договора за покупко-продажба, е породило и насрещното задължение на купувача да плати уговорената цена. Съгласно разпоредбата на чл. 327, ал. 1 от ТЗ цената по договор за търговска покупко-продажба се заплаща при предаване на стоката. Тази разпоредба е израз на принципа, че задълженията по двустранните договори се изпълняват едновременно и е приложима доколкото и ако страните по договора не са уговорили друго. По делото не се твърди, нито има данни страните да са уговорили срок на плащане, различен от този посочен във фактурата, поради което приложение следва да намери общото правило на чл. 327, ал. 1 от ТЗ за плащане на цената при получаване стоката – в случая на 14.05.2010 г.

Ответникът твърди, че е заплатил всяко количество доставени семена. В тази насока ангажира писмени доказателства, които не са оспорени от ищеца. Същите действително удостоверяват извършени плащания в полза на ищеца, но единственото плащане, което може да се свърже с конкретното правоотношение, е на сумата от 500 лв., заплатена на 25.10.2017 г., доколкото като основание за плащане е посочена процесната фактура. Останалите представени от ответника писмени доказателства или не съдържат основание за плащане, или от посоченото основание не би могло да се направи категоричен извод, че представлява плащане по конкретната доставка.

В срока за отговора на исковата молба ответникът е направил възражение за погасяване на вземането по давност, имащо своето правно основание в чл. 120 във връзка с чл. 110 от ЗЗД. Разгледано по същество

възражението е основателно. Съгласно чл. 110 от ЗЗД с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок, а съгласно чл. 114, ал. 1 от ЗЗД давността почва да тече от деня, в който вземането станало изискуемо. Процесното вземане е станало изискуемо на 14.05.2010 г., на която дата съгласно чл. 327, ал. 1 от ТЗ е следвало да бъде заплатена цената. Считано от тази дата петгодишният давностен срок съгласно чл. 110 от ЗЗД е изтекъл на 14.05.2015 г. Ищецът не твърди, нито ангажира доказателства да са налице обстоятелства, водещи до спиране или прекъсване на давността. Заявлението за издаване на заповед за изпълнение е подадено в съда на 29.07.2020 г. Към тази дата вземането е било погасено по давност, поради което искът като неоснователен следва да бъде отхвърлен, а в полза на ответника да се присъдят разноските по делото.

По изложените съображения Районен съд – Пазарджик

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Опора Заден България“ ООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. П***, ул. „С*** Б****“ № ***, представлявано от управителя Б*** О*** Н***, против ЕТ „Ейвис – Иван Георгиев“, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: с. В***, общ. С***, ул. „Д****“ № ***, иск за съществуване на вземане в размер на 5 316 лв. – главница, представляваща неиздължен остатък по фактура № *** г. на обща стойност 13 944 лв., за която сума е издадена заповед за изпълнение по реда на чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 2734/2020 г. по описа на Районен съд – Пазарджик.

ОСЪЖДА „Опора Заден България“ ООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. П***, ул. „С*** Б****“ № ***, представлявано от управителя Б*** О*** Н***, да заплати на ЕТ „Ейвис – Иван Георгиев“, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: с. В***, общ. С***, ул. „Д****“ № ***, разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв.

Решението може да се обжалва пред Окръжен съд – Пазарджик в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____